

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 213.—25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1881.—ΛΕΠΤΑ 16.

ΣΤΗΛΗ ΠΡΟΣΦΩΡΩΝ

ὑπέρ πατριωτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

Τοῦτο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἰσεπράχθησαν. ἐν Σόφρονι. 3,500 ἔκ χροφορ, δοθέντος ἐν τῷ αὐτόθι θεάτρῳ.

Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Ἀθηνῶν ἀνέγραψεν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ αὐτοῦ δραχ. 2,000 συνδρομήν τοῦ δῆμου ὑπέρ τοῦ Ἐπιτηρίας τῶν φυλακῶν.

Οἱ πρό τινος ἀποδώσας ἐνταῦθα Δημ. Μαρκοπούλιστης κατέλιπε δρ. 300 δὲρπ τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου.

Ὑπέρ τῶν ἐνταῦθα καταδίκων ἡ κ. Ταρούτσα Ἀδαμαντίδου προσήνεγκεν ἵνα διανεμηθῶσιν αὐτοῖς διὰ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν δραχ. 112.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Ἡ ἀλληλογραφία τῆς Γεωργίας Σάνδ.

Ἐν ἐπιστολῇ τινὶ αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐφημερίδα, "Figaro" δ. κ. Τρουβατ, βιβλιοθεάριος τῆς Ἐθνικής βιβλιοθήκης καὶ ἐκτελεστῆς τῆς διαθήκης τοῦ Παύλου de Mussel, ἀδελφοῦ τοῦ περιωνύμου ποιητοῦ, γράφει τὸ ἔπος:

•Σημερόν ἀνέγνωσα εἰς τὸ "Figaro" ὃτι πρόκειται μετὰ τῆς ἀλλῆς ἀλληλογραφίας τῆς Γεωργίας Σάνδ νόμοσιευθῶσι καὶ πάσαις αἱ πρόσωπα αὐτῆς ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀλφρέδου de Mussel, ἔξ οὐ, ὡς προσθέτες, βενιοῦσι τοῖς θελεῖ γνωσθῆ ὑπὸ νέαν ὅλως ὄψιν διαρκεῖται τῶν σχέσεων, αἵτινες συνέδοσαν ἀλλοτε τοὺς δύο ἐπιφανεῖς συγγραφεῖς.

•Ἡ ἐπέκβασις μου εἰς τὸν ὄπισθεσιν ταύτην θέλει σῆστηλῆς, ἀλλὰ τοῦτο πράττων διεκίνειν εἰς καθήκον καὶ ὑπόσχεσιν, ἥν ἔκανα εἰς τὸν Παύλον de Mussel, παρὰ τοῦ δοποῦ ἔλασθον πάντα τὰ ἔγγραφα καὶ πάσας τὰς πρᾶς τοῦτο ἀνακαίσας ὑδηγίας.

•Μεταξὺ δ' ἄλλων ἔχω λάβει παρ' αὐτοῦ καὶ αὐτόγραφον ἐπιστολὴν τῆς Γεωργίας Σάνδ, διακριτούσας ὃτι ἔκαυσε τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀλφρέδου de Mussel. Ἀνάγκη λοιπὸν ἔσται νὰ ἀποδεῖχθῇ ὅτι ἡ ἀλληλογραφία τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ηὗτις λέγεται ὅτι πρόκειται νὰ δημοσιευθῇ, εἶναι γνησία, ἀλλὰ τότε τι γίνεται ἡ διαβεβαιώσις ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τῆς Γεωργίας Σάνδ εἰς τὸν Παύλον de Mussel;*

Πρὸς ταῦτα τὸ "Figaro" δι' ἑνὸς τῶν συντακτῶν αὐτοῦ τοῦ κ. Wolff ἀπαντᾷ ὡς ἔντει:

•Ἄλλης ἐπιστολαὶ τοῦ Mussel πρὸς τὴν Γεωργίαν Σάνδ δὲν θὰ δημοσιευθῶσι, διότι αὐτοῖς φυλάκτονταν ὑπὸ φίλου σφαλοῦσι, ὅστις δὲν θέλει παραδώσει αὐτάς. Διὰ τῆς διαθήκης αὐτῆς ἡ κ. Σάνδ καταλείπει πάντα τὰ ἔγγραφά της, τὰ εὐρισκόμενα ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῆς ἐν Παρίσιοις καὶ Νούβανι, εἰς τὸν οἶκον τῆς Μαυρίκιον. Ἀλλ' ἐν αὐτοῖς δὲν εδίκιοντο αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Mussel διὰ τὸν λόγον ὅτι η κ. Σάνδ ζῶσα ἔτι ἐδώχεσεν αὐτάς εἰς τινὰ φίλον, συγγραφέα διάσημον, ὅστις ἔτι μαρτύρων ὑπῆρχε εἰς τῶν οἰκείων αὐτῆς· τὴν ἀλληλογραφίαν ταύτην παρέδωκεν εἰς αὐτὸν ἡ Γεωργία Σάνδ διὰ μέσουν ὑπερστεφειῶν αὐτῆς ἐν ἀνάγκῃ, οὐχὶ δὲ ὡς ὑπὸ πρὸς ἐπίθεσιν. Αἱ ἐπιστολαὶ λοιποὶ αὐτοῖς οὐδέποτε θὰ δημοσιευθῶσιν, ἔκτος ἔξ οὐ. Troubat, ὁ θεματοφύλακας τῶν ἐμπιστευτικῶν ἀνακοινώσεων τοῦ κ. Παύλου de Mussel, ἀρχίζει αὐτὸς τὴν μάχην.

•Οἱ Μαυρίκιοι Σάνδ θὰ δημοσιεύσουν λοιπὸν τὴν φιλολογικὴν ἀλληλογραφίαν τῆς μητρός του. Τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀλφρέδου de Mussel δὲν ἔκαυσεν ἥ κυρία Σάνδ, ἀλλὰ διεφύλαξεν αὐτὰς, ὅπως ἐν ἡμέρᾳ Κηδείας τις κατηγορήσει αὐτὴν ὅτι ἔγνετο παράτιος τοῦ θανάτου τοῦ Mussel, φίλος τις αὐτῆς δυντοῦ νὰ κάμῃ γνωστὴν τὴν ἀλήθειαν. Πράγματα δὲ ὀλόκληρος ἡ ἀλληλογραφία αὐτῆς εἶναι λαμπρὰ δικαιολόγησις τῆς Γεωργίας Σάνδ κατὰ τῶν συκοφαντιῶν τοῦ Παύλου de Mussel.

•Ο συγγραφεὺς, εἰς ὅν ἡ Γεωργία Σάνδ ἐνεπιστεύθη τὸν φάκελον τῶν περὶ ὧν δὲ λόγος ἔγγραφων, δὲν θήλεται νὰ διαλαΐδῃ μόνος αὐτὸς τὴν ἐθύμην τῆς παρακαταθήκης διὰ τοῦ δὲ ἔγνοτο δύο αὐτῶν ἀντίστοιχον παρακαταθήκην, ἀτίνα παρακατετέθησαν εἰς δύο ἄλλους φίλους, ἔξ οὓς διαφέλεις. Μεταξὺ

δὲ τῶν τριῶν τούτων συνεφανῆθη ὅτι ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Mussel καὶ τῆς Γεωργίας Σάνδ θέλει ἀνήκει εἰς τὸν τελευταῖον ἐπιζήσαντα ἐξ αὐτῶν, ὅστις πάλιν διὰ διαθήκης θέλει δωρήσει αὐτὴν τὴν Ἐθνικήν Βιβλιοθήκην τῶν Παρισίων ὡς μνημεῖον φιλολογικοῦ τοῦ αἰώνος, ἀπαγορεύνων ὅμως ὅρτας τὴν δημοσίευσιν αἰσιοδήποτε τῆς ἀλληλογραφίας.

Ἐκ τούτων ἔπειται δὲν ὁ κ. Μαυρίκιος Σάνδ οὐδὲν δύναται νὰ δημοσιεύσῃ, καὶ ἐπομένως ὁ κ. Troubat δὲν δύναται σθῆν νὰ ἀπαντήσῃ τοῦτο μὲν τοῦτο μεταπλασιεῖται.

Κατὰ τοὺς τελευταῖους τεῦθους χρόνους ἐγένετο ὡσαύτως λόγος, καὶ περὶ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἐπιστολῶν τῆς Γεωργίας Σάνδ πρὸς τὸ Choripin ἐπιστολαὶ διώμα τοιαῦται δὲν διάρχουσι. Μετὰ τὸν θανάτον τοῦ Choripin ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ εὑρεν ὑπὲρ διὰ τὰς διακοσίας ἐπιστολῶν τῆς κυρίας Σάνδ, ἃς ἔλασε μεθ' ἐντης εἰς Πολωνίαν. Ἡ τόχη ἡθελησεν ἴνα ἡ κυρία αὐτῆς ἔλθῃ εἰς διένεκτιν πρός τὰς τελωνειακὰς ἀρχὰς, ἔνεκτιν τοῦ δοτοῦ αἱ ἀποσκευαὶ αὐτῆς ἐκρατήθησαν εἰς τὸ τελωνεῖον, καὶ τὸ κιβωτίον τὸ περιέχον τὰς ἐπιστολὰς τῆς Σάνδ παρέπεσε. Μετά τινας ἔτη πανεύρην αὐτὸν διόρια, ἡγνοεῖ δὲν ὄλως τὸ δύνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς Πολωνίδος, ηὗτις είχεν ἀπολέσει τὸ κιβωτίον τῶν ἔγγραφων.

Πληροφοροθεὶς, περὶ τοῦ πράγματος, κατά τις αὐτοῦ τότε ταξίδιον ὁ Ἀλέξανδρος Λαζάρης ιερός, παρεκάλεσε τὸν Ρώσον τελωνειακὸν διάπλατον γιανό τοῦ παραδόσης, οὐδὲν διόρια, ηγνοεῖ δὲν ὄλως τὸ δύνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς Πολωνίδος, ηὗτις είχεν ἀπολέσει τὸ κιβωτίον τῶν ἔγγραφων.

— Κύριε, τῷ εἶπεν διαμυξᾶς, τὰ ἐν τῷ κιβωτίῳ ἔγγραφα εἰναι ἐπιστολαὶ ἐμπιστευτικαὶ ἐπιφανοῦς γυναικῶν, ηὗτις τιμῆ μεγάλως τὰ γράμματα εἰς τὴν πατρίδα μου, καὶ θὰ ἡτο ληπτόριον νὰ ἔληγμα μιαν ἡμέραν ἀδιαχριτός τις νὰ παραδῷσῃ αὐτὰς εἰς τὴν δημοσιότητα· ἀφήσατε μὲν νὰ παραλάβω αὐτὸν τὸν σάκκον.

— Καὶ τὸ καθῆκον μου; οὐ πέλασθεν διελώνης.

— Εἴναι ποτὲ σᾶς ζητηθῶσιν αἱ ἐπιστολαὶ, σᾶς δίδω τὴν ἄδειαν νὰ εἰπήται διότι ἔταις τὰς ἔκλεψα.

— Εἰμι πορεύομεν διελώνης;

— *Α μπά! εἶπεν διαμυξᾶς, νεώτατος ὃν τότε, ἀς εἰπή διόριος διότι θέληγμα καὶρὸν διόν θέλω νὰ δικαιολογηθῶ.

Μετά τινας μῆνας διαμυξᾶς ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιον φέρων τὴν ἀλληλογραφίαν αὐτὴν εἰς τὴν Καν Σάνδ. Τότε δὲ συνέδεται πρώτη συνένευσις μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων συγγραφέων. Ἡ κυρία Σάνδ ἔκαυσε πάσας τὰς πρᾶς τὸν Choripin ἐπιστολάς αὐτῆς· ἀλλὰ τῆς ἔκδουλεύσεως ταύτης τοῦ Διαμυξῆσης πάντοτε τοσοῦτον εδγνώμονας ἀνάμνησιν, ώστε διέμεινε μέχρι τελευταῖας αὐτῆς στιγμῆς φίλη αὐτοῦ ἀφωνεύμενη.

Ταῦτα τὸ "Figaro". Κατὰ τινα ἀλληληγορία διατάσσεται τὸ ἔγγραφο τοῦ Παύλου de Mussel, ἀτίνα, λέγεται, διότι περέκυον περίεργοις ἀνακαλύψεις περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀλφρέδου καὶ τῆς Γεωργίας Σάνδ, ἀπεστάλησαν εἰς τὴν Ἐθνικήν Βιβλιοθήκην ἐν φακέλλῳ ἱστοριασμένῳ, φέρονται ταύτην τὴν ἐπιγραφήν: «Νὰ ἀνοιχθῇ μόνον ἐν 1910», ηὗτις μετὰ τριάκοντα ἔτη, διότε σωπή τις θέλει επικρατεῖ περὶ τοῦ; τάφους τῶν ἐπισήμων συγγραφέων.

Αἱ ἔτης αἱ διπάναι τοῦ μεγάλου θεάτρου (Grand Opéra) τῶν Παρισίων κατὰ τὸ έτος 1880 ἀνήλθον εἰς 4,079,000 φράγκων. Ἐξ αὐτῶν μόνον διὰ φωτισμὸν ἀπάντησαν 240,000 φράγκων, 40,000 διὰ τὴν σάρωσιν καὶ ἐν γένει τῶν κιθαρισμῶν τῆς οἰκουμένης, καὶ 508,000 ἀδελφοῖς εἰς τὸν συγγραφέας ὡς δικαίωμα ἐπὶ τῶν διαδαχθέντων ἔργων. Εἰς ἀδελφὸν τοῦ Διαμυξῆσην ἐπιληρώθησαν φράγκα 1,200,000. Ὁ πέριοχος ποσὰ ἀδελφανῆθησαν εἰς διατάξην τῆς σκηνῆς καὶ εἰς στολὰς κατὰ τὴν διδασκαλίαν ἔργων τινῶν. Οὐταν δημιουργίαν κατέστησε τὸ Αίλα· έτοιχοις 240,000 φράγκων, 80,000 δὲ ἡ τῆς Κορριγάνης. Αἱ διπάναι αὖται σχεδόν ἀκαλύψθησαν διότε τῶν εἰσπράξεων τοῦ θεάτρου.

— *Εκθεσις παγκοσμίους γεννήσται ἐν Νέᾳ Υόρκη κατὰ τὸ 1883. Ἐκ Βασιγκτώνος διῆγγέλλεται· διότε διόρεδος τῶν Ηνωμένων Ηολίτειων θέλει προσεχῶς ἀπευθύνει πρόσ-

κλήσεις εἰς πάσας τὰς Κυβερνήσεις, παρακαλῶν αὐτὰς να μετάσχωσι της μεγάλης ταύτης «διεθνούς έρπησης».

— Ἀγγλικὴ ἐφημερίς ἀγγέλλει, ὅτι φωτογράφος τις ἐκ τῶν περίου τοῦ Λονδίνου ἐπέσυχεν ἀρτί διὰ τοῦ νέου μέσου τῆς ζελατίνης (πηκτωτός) νά φωτογραφήσῃ ἀντικείμενα κινούμενα μετά μεγίστης ταχύτητος.

Διά τοῦ τρόπου τούτου ἐφωτυγράφησε τὴν ἀμέματαν ταχυδρομικῆς ἀμάξοστοιχίας, ἵνῳ αὐτῇ ἔστιν μετὰ ταχύτητος 96 κλιματέρων ταῦθ' ὡραν. Η ἀμέματα ἐφωτυγράφησην πάντας ἀντίτιτος λεπτομερεῖς καὶ μεθ' ὅντος ἀριθμείας καὶ τὸ περὶ αὐτῶν ἀκίντης ἀντικείμενα. Τῷ βοηθείᾳ μικροῦ πετεύρου, χαταδ.βαζομένου τάχιστα πρὸ τῆς μηχανῆς, ἡ πλάκη μένει ἀκτενεμένη εἰς τὸ φῶν μόνον ἐπὶ 1/500 τοῦ δευτερολέπτου, οὕτως ὡστε θὰ ἥδυνατο τις νὰ φωτογραφηθῇ ἐπιλαγών ὀδόληρον τὴν ἀμάξοστοιχίαν κινουμένην μετὰ μεγίστης ταχύτητος.

* * *

“**Ἡ ἐν Ἀθήναις Ἰατρικὴ Ἐταιρία** ἐπιμελεῖται νὰ καταρτίσῃ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς ἑιδίκων τημάχ, περιλαμβάνον διπάντα τὰ ἡ Ἱατρικὰ τὰ Ὡγών “Ἐλλήνων συγγράμματα ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἥντιν καθ’ ἡμέρας χρόνου, τοῦτο μὲν κρίνουσα πρόσωποιν εἰς ἐπίδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης, εἰς ἣν ἴδιαίτερον ἀφορεῖ, τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν τῶν τέων προόδων αὐτῆς, τοῦτο δὲ καὶ νομίζουσαν πρόπον νὰ περισυναχθῶσι καὶ ἀποδώσιν εὑσύνωπτα τὰ πολιάριθμα ταῦτα προίσοντα τῆς πνευματικῆς τοῦ ἔθνους ὀρατηρίστητον κατά τὰς διαφόρους αὐτοῦ ἐποχὰς καὶ περιπτετεῖς. Τούτη δὲ πολλὰ τῷ βιβλίῳ τούτων είναι διασερέπτα, κατ’ ἔνοχήν τη ἐκδεδομένη πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ αὐτῶν δὲ πολλάτ τῶν συγχρόνων Ἱατρικῶν συγγραφῶν είναι ἔχοντα λημέναι, η Ἐταιρία ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπανταχοῦ διασένων, τὴν δεῖπτον πρόθυμον εἰς πᾶν ὅ, τι κοινωφελές, εὔεπις ὅτι οἱ κεκτημένοι τοιαῦτα βιβλία δὲν θέλουν διστάσεις νὰ συνιεσφέρωσιν αὖτις φιλοτίμως. Κατάλογος τῶν διωρουμένων θέλει δημοσιεύεσθαι τακτικῶς.

— Εξεδόθη ἐνταῦθα θρησκευτικὴ ἐφημερίς ἐβδομαδιαῖα ὅπις τὸν τίτλον «Σάων».

— Εν Ηρακλείῳ δὲ τῆς Κρήτης ηρξατο εκδιδόμενη ἐφημερίς ἔδομασια «ὁ Μίνως».

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Την παρελθούσαν Κυριακήν ἔγινετο ἡ ἐπέτειος γενική συνέλευσις τῶν μελών τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, καθ' ἥν
ἡ γραμματεὺς τῆς Ἐταιρίας κ. Στ. Κουμανόδης ἔξικληκε τὰ καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1880 πεπραγμένα δὸν τοῦ συμβούλου αὐτῆς. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ συμβούλου ἀρχαιολόγου, γράφει ἡ «Ωρα», πλὴν ἄλλων μικροτέρου λόγου ἀξίων ἑργασιῶν ἐν Ραμνοῦντι καὶ Βάρει τῆς Ἀττικῆς, Ναυπλίῳ, Κέφαλοντι.
Ἐξηρούλουθης μὲν ἐπὶ τὰ χρόνον καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πέρουσιν ἐπαναληφθεῖσα ἀνασκαφὴ τοῦ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίου περιβόλου τῶν Ἀθηνῶν, ἐπεγειρθῆ ὁ ἐπιτρεπτοῦντος Πειραιεῖς ἡ ἀνασκαφὴ τῶν δύο τῆς πόλεως ταῦτης θεάτρων, ὃν τὸ μὲν πρὸς τὴν Ζέα κατὰ τὸ ήμισυ σχεδὸν ἀπεκαλύφθη, τὸ δὲ πρὸς τῷ περὶ τὴν Μουνυχίαν ἐφ' ἴναντις ἐπίσης ἀνεσκαφῆ ἀλλ' ἀμφότεραι αὖται αἱ πειραιακαὶ ἀνασκαφαὶ ἔμεναν ἀτελεῖς, προσκόψυσαι εἰς τὴν ἐναντίαν θέλησιν τῶν κυρίων τῶν γηπέδων, ὃν μάλιστας ὁ ἔτερος, ὁ τοῦ πρὸς τῷ λόφῳ θεάτρου, κατεκάλυψε πάλιν διὰ πολλοῦ χώματος τὸ ἀνασκαφέν μέρος, πρὶν ἡ τῶν προφθάσασα σχεδίαση τὸν αναδειχθὲν περιήργον τοῦ θεάτρου ἡ Ἐταιρία, οὓς ἐσχεδίασθη τὸ πρός την Ζέα Μένει δὲ ἡ τῶν θεάτρων ἀνασκαφὴ δὸν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἔφόρου τῆς Ἐταιρίας κ. Δ. Φιλίου, ὁ ποδοζλόντος ἔκθεσιν ἀριθῆ περὶ αὐτῶν. Σπουδαίωτάν τοῦ ἔργου κατεδειχθῆ ὑπὸ τοῦ γραμματέως τὸ τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ περιβόλου τοῦ ἐπιτρεπτοῦ Καιρωνείκη κολοσσαίου λέοντος, οὐδὲ τὴν ἀνίδρυσιν ἀνέλαβεν ἡ Ἐταιρία, ἀνασκαφῆς μετὰ μεγίστης ἱκανότητος καὶ ἐπιμελείας διεξαγθεῖσας ὑπὸ τοῦ ἔφόρου κ. Σταυράκη, ἀκριβέστατον τηρήσαντος ἡμερολόγιον, μετὰ πιστᾶς περιγραφῆς τῆς θέσεως καὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἀνευρεθέντων 284 νεκρῶν, τῶν κτερισμάτων κτλ., καὶ πέμψυντος ἔνταυθι ἐκλεκτούς τινας σκελετούς προσεχῶς ἐκτεθῆσθαινούντος εἰς θέατρον καὶ μελέτην ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Ἐταιρίας. Ἐπισκευαὶ δὲ ἀχαϊών μνημονίων ἀξίων λόγου ἐπεχείρησε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸ Συμβούλιον τὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ Σουνίου νοοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, οὐδὲ προτελευταῖος πρὸς δυσμάς

κίνων, ἐκ θυσέλλης μετά τινων τημπάτων τοῦ ἑπιστυλίου καταπεδών, ἀνεστυλώθη πάλιν, στερεωθέντων καὶ διορθωθέντων καὶ ἄλλων τινών μερών τοῦ οἰκοδόμημάτου, καὶ τὴν τοῦ Ἑγείου τῆς Φιγαλείας ναού τοῦ Ἐπικουρίου¹ Ἀπόλλωνος, ἀριστούργημάτος τοῦ Ἰτένου, ἀπὸ πολλοῦ δεομένου ὑποτηρίξεως καὶ ἐπισκευής. Μεταξὺ δὲ τῶν ὅποι τῆς Ἐταιρίας ἀγορασθεισῶν ἀρχαιοτήτων διακρίπει τὸ ἔκ τοῦ Ὁρογεμένου ἀρχαικὸν ἄγαλμα ἀνδρός, ἐν τῷ χειρὶ ἔχοντος ἀκρίδα. Ἄλλ' οἱ ἑταῖροι οἱδίων μετὰ μεγίστης εὐερεσκεψίας κηκουστοι τὴν ἀγγελίαν, διτὶ ἐπερταθῆν μὲν σχεδὸν ἐντεῖλας· ἡ τοποθετησία τῶν θηρῶν καὶ τῶν βάθρων τῆς παρὰ τοῦ φιλαργαζίου καὶ γενναίου ἐν Λήμνῳ² Ἐλλήνος Ἰωάννου Δημητρίου δωρηθείσης πλουσίας αἰγυπτιακῆς συλλογῆς, προσεξέτατα ἔκτιθεμένης εἰς κοινὴν θέαν, ἤετεθέσαν δὲ ἐν θήκαις δομιάται πρὸς τὸν μυκηναϊκὸν ἀρχαιοτήτων πάντα τὰ ἐν τοῖς πανάρχαιοις τάφοις τοῦ Μενίδου καὶ τοῦ Νευπλίου εὑρεθέντα λείψανα τῶν αὐτῶν ὡς τὰ μυκηναϊκά χρόνων, καὶ τέλος, διτὶ ἡ ἐφορεία τοῦ Μετοσείου Πολυτεχνείου προθύμως παρεχώρων τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐταιρίᾳ ζητηθείσας· καὶ ἄλλως ἀλιθόσως, εἰς δὲ μετακομισθεσται πρὸς εὐπρεπή καὶ ἐν ταῖς ἔκθεσιν εἴναι τῷ Βαρβαρεῖω προσωρινῶς καὶ ἐν πολλῇ στενοχωρίᾳ οὐχ πρεπόντως ἀποτεθειμένη καθὴ ἀρχαιολογικὴ συλλογὴ.

Καὶ τούτῳ θενικῷ δὲ Μουσίου ἡ βροεία πτέρυξ, προκατα-
βαλοῦσσή της Ἐταιρίας ἀπόκως τὸ πρός ἀνέγερσιν αὐτῆς
κεφάλαιον, συντελεσθεῖσα κῆδη, ως ἀνηγγειλεν ὁ γραμματεὺς,
θέλει δεῦθυνθε πρός τοὺς οὐλοὺς καὶ τὰ λίθινα μνημεῖα
τῆς εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν ἐταιρίαν ἀνηκόουστης συλλογῆς.

BIBLIA

2293. Ἔστια. Ἐκδίδοται κατά κυριακήν. Ἔτος 5'. Τόμος ΙΑ', 25 Ιανουαρίου 1881. Ἀριθ. 265 (213). Λεπτά 20. Ἀθηνῆς, γραφείον τῆς Ἔστιας, δόδος Σταύρου, ἀρ. 6, 4ον, σελ. 16. Περιεχόμενα: Κωνσταντινούπολις. (Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίχις. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ τῆς δεκάτης ἑκδόσεως ὥπο ⋆⋆⋆). — 14,615 φιορίνια. (Διήγημα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ). — Οἱ μάρτυρες τῆς ἐπιστήμης. (Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier. Μετάφρασις Ἐλέζη Σκ. Σούτσου). — Δάνειον πνεῦμα. — Ἀλήθεια. — Σημειώσεις. — Μία συμβουλὴ καθ' ἑδομάδα.

2294. Στοιχεῖα Ρωμαϊκῆς Γραμματολογίας τοῦ Paul Franc, μεταφρασθέντα ὑπὸ Ιάκωβου Χ. Δραγάτση, καθηγητοῦ τοῦ ἐν Πειραιὲ Γυμνασίου. Ἐν Ἀθήναις, τυπογραφείον τοῦ Παλαιμῆδην, δύομις Ἀγορᾶ Μάρκου, 28. 1881. 12^ο, σελ. δ' καὶ 173. Τιμάται δραχ. 2.

2295. Γραμματική της ιεπαλικής γλώσσης, ἐργανισθεῖσα ἐπ' των δοκιματέρων τῆς "Ιταλίας γραμματικῶν, καὶ συνταχθεῖσα μετ' ἔτυμοις καὶ πόδες τὸ τῆς ἐλληνικῆς παραβεβλημένου ὑπὸ Μ. Π. Περίθου. Ἐκδοσίς Ἑκτη, διεσκευασμένη, ἐπιδιωριθμένη καὶ ἐπηγκημένη τῇ προσθήκῃ τοῦ τε "Ορθολογικοῦ ἢ τοῦ περὶ ὄρθις προφορᾶς, "Ορθογραφικοῦ, Συντακτικοῦ καὶ τοῦ περὶ Μετριανῆς. Ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ἐπόδετῷ Σ. Κ. Βλαστῷ. 1880. 8°, σελ. 256. Τεμάχια δραχ. 4.

2296. Ιερά ἱστορία κατὰ τὸ σύγγραμμα τοῦ Γερμανοῦ διδασκάλου Φρεγκίσκου Βιδεμάννου. Πρὸς χρήσιν τῆς παιδευομένης ἐλληνικῆς νεολαίας καὶ πρὸς ἴδιαν μελέτην παντὸς χριστιανοῦ, ὃντὸς Σπουδῶνος Μωράζιου, διευθυντοῦ τοῦ Παναχαγγαίου τοῦ πρόδρος διάδοσιν τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων Συλλόγου. Ἐγκρίσεις τῆς Ιερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ ἔπι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαίδευσεως διουργείου. Μετὰ 74 εἰκόνων. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Σ. Κ. Βλαστοῦ, 63, ὅδος Ἐρμοῦ—ὅδος Νίκης 14· 1881. 12^η. σελ. ζ' καὶ 288. Τιμή τετράδυρη.

14. 1881. 1^ο, θεον. και 188. Πράξη σφράγιδος 2.
2297. Απ' περιπλανήσεις τού· Ουδέσσωμας μετά είχονο-
γραφιών, διότι Ἐμμανουὴλ Γαλάζην. Μέρος Β'. Ἐν Αθη-
ναῖς, καὶ τού ποτηράφειον τῆς Ἐνδέσεως. 1880. 12^ο,
σελ. 128. Τιμήτας δάχνει. 1.20

2298. Histoire Grecque par Ernest Curtius. Traduite de l'allemand sous la direction de A. Bouché-Leclercq, professeur suppléant à la Faculté de Lettres de Paris. Tome deuxième. Paris, ErnestLeroux, éditeur, 28, Rue Bonaparte. 1881. Fascicules N° 7 et 8. [L'Histoire Grecque formera 5 volumes et sera publiée en 30 fascicules, à 1 fr. 25].